

FİLİPİNLER'DE KÜTÜPHANELER VE KÜTÜPHANECİLİK

Angelica A. Cabanero — Filomena Mercado Tann

IFLA (Kütüphane Dernek ve Kuruluşları Milletlerarası Federasyonu)'nın 25 Ağustos - 1 Eylül 1980 günlerinde Filipinler'in Manila şehrinde toplanan 46'ncı Genel Kurulu dolayısıyla, dünya kütüphanecilik kamu oyunun ilgisini Filipinler üzerinde toplanmış, bunu göz önüne alan IFLA Journal, 6'ncı (1980) cildinin 2'nci sayısında (81-95'nci ss.), bu Okyanusya ülkesinin kütüphanelerini ve kütüphaneciliğini tanıtan bir yazı yayınlanmıştır. Bu dikkate değer yazıyı, meslektaşlarımızın da ilgisini çekeceği düşüncesi ile dilimize çevirdik.

Yazarlardan Angelico A. Cabanero Filipin Milli Bankası'nın şef kütüphanecisi; Filomena Mercado Tann ise Filipinler Üniversitesi Kamu Yönetimi Koleji Kütüphanecisi ve Filipin Kütüphaneciler Derneği 1979 yılı başkanıdır.

— I —

Giriş :

Adını İspanya Kralı II. Philip'ten almış olan Filipinler, Kıt'a Asyasına 966 km. uzaklıkta, Ekvator'un kuzeyine yayılan 7.100 adalı (Endonezya'dan sonra Dünya'nın en büyüğü) bir takımadadır. Batı'da Güney Çin Denizi, kuzey ve doğu'da Büyük Okyanus, güney'de Selebes Denizi ve Borneo sınır suları (Sulu Deniz) ile çevrilmiştir. Toplam 23.184 km.'lik bir kıyı uzunluğu vardır ki bu ABD'ninkinin iki katıdır. Suyu serilmiş bir üçgene benzer biçimdeki takımada, kuzeyden güneye 1.851, doğudan batıya 1.107 km. uzunluktadır. Ülke, 4°30' ve 21°20' kuzey enlemleri ile 116°55' ve 126° doğu boylamları arasında yer almaktadır.

Filipinlerin toplam alanı 301.000 km. karedir. Bunun yüzde doksan altısı, en büyük ikisi olan Luzan ve Mindanao da içinde, on bir adaya aittir. Karşılaştırılırsa, İngiltere ve Batı Almanya'dan biraz büyük, İtalya büyüklüğünde, İspanya ve Japonya'dan biraz küçük ve Küba'nın tahminen üç katı kadar olduğu görülür.

Topografik bakımdan Filipinler, yalçın dağlar ile —hepsine sayısız ırmak

ve göllerin serpiştiği— bereketli ovaların nöbetleşe kesildiği kesin bir zıtlıklar alanıdır. Yükseklik denizden itibaren 3.000 metreye kadar ulaşır. Bir bölümü faal olan elli kadar yanardağı vardır. Bunların en ünlüsü, dünyanın en mükemmel konisi sayılan Mayon dağıdır. Dünyanın en basık yanardağı sayılan Taal Volcano ise, unique (tek)'tir; bunun tepesi, bir yanardağ içindeki yanardağ yapısında, üzerinde bulunan Taal gölünün su seviyesine bile erişmez.

Ülke yalnızca bir kaç büyük ırmağa sahip bulunmakla birlikte, miktarları yağışlı mevsimlerde hemen hemen üç kat artan küçük dağ akıntıları çoktur. Büyük ırmaklar, üzerlerinde tekne çalıştırılabilmesi yüzünden, içinde aktıkları vadilerin gelişmesinin başlıca sorumluluğunu taşırlar. Ülkenin, çevre uzunluğu toplam 1.994 km. olan 61 tabii limanı vardır. Manile Koyu'ndaki (çevre uzunluğu 193 km.) dünyanın en iyi tabii limanlarından biridir. Filipinlerin kıyı suları alanı 1.826.000 km. karedir. Dünyanın ikinci büyük okyanus derinliği olarak bilinen Philippine Deep (Filipin Derinliği) kuzey Mindanao kıyısının 72 km. dışında yer alır ve 10.802 m. lik bir derinliktedir.

Filipinler'in iklimi iki ana mevsime ayrılır : Kurak ve yağışlı mevsimler: Ortalama sıcaklık, çoklukla yüksekliğe göre değişerek, 17.8°C'den 29°C'ye kadar ulaşır. Ortalama yağış miktarı 259 sm.'dir. Nemlilik yüzde 65 ile 90 arasındadır.

Quezon City Filipinler'in resmi başkentidir; fakat burası, gerçekte ülkenin iktisadî, içtimai ve siyasî merkezi olan Metropolitan Manila'nın bir yöre-kent'i durumundadır.

Filipinler, esas itibariyle Malakka ve tropik kökenli zengin ve değişik bir bitki örtüsüne sahiptir. Fakat bu örtü, ılıman kuşağın yağmur serpintileri içindeki yüksek tepelerde değişiklik gösterir. Çiçekli bitki ve otların on binden çok çeşidi vardır. Fakat, tabii bitki örtüsünün büyük bölümü, toplam ülke alanının hemen hemen yüzde 41'ini kapsayan ormanları içerir.

Ülkenin yabani hayvanları arasında geyikler, yaban domuzları, maymunlar ve tamarav denilen küçük bir manda vardır. Kayıtlara geçen 739 kuş çeşidi bulunmaktadır. Filipinler'in ülke sularına dağılmış iki binin üstünde balık çeşidi bilinir.

Mineral kaynakları geniştir; madeni (değerli ve temel) ve madeni olmayan mineralleri içine alır. Toplam mineral alanının yirmi milyon hektar olduğu sanılıyor. Bunun ancak 14 milyon hektarı jeolojik bakımdan incelenmiştir. Yeraltı volkanik buharından elde edilen jeotermal enerji Filipinler'de yaygınlıkla bilinmektedir.

Nüfus :

Filipinler'in, toplam nüfusun yaklaşık yüzde 33'ünü içine alan ve kırılık nüfusuna göre daha hızla çoğalan kentler nüfusu ile birlikte, 48 milyon kadar bir nüfusu vardır. Nüfus dağılımı kilometre kareye 121 kişi dolayındadır.

Filipinler, esas itibariyle Çin'li, İspanyol, Amerikalı ve Kızılderili kanlarıyla önemli oranda karışmış Malakka asıllıdırlar. Kültür bakımından halk, doğu ve

batı değer ve davranışlarının bir karışımını temsil eder. Halkın yüzde doksanını Hristiyanlar, yüzde beşini de müslümanlar oluşturur.

Filipinler'de konuşulan yüzü aşkın farklı dil ve lehçe vardır; fakat, halkın yüzde 50'si Tagalog dilini konuşur. İngilizce de, 11 ile 24 yaş arasındakilerin yüzde 70'ince anlaşılan yaygın bir dil olarak gelişmiş ve özellikle Manila'da yayılmıştır. Filipinler, dünyada İngilizcenin konuşulduğu üçüncü büyük ülkedir. Tagalogça veya Filipince ve İngilizce resmî dildir. Fakat, gazeteler de dahil, hükümet ve iş yayınlarının çoğu İngilizce'dir. Filipinler'in okur-yazar ortalaması dünya ortalamasının üstündedir ve Asya'dakilerin en yükseklerinden biridir. 10 yaş ve üzerindeki nüfusun yüzde 83'ü okur-yazar'dır. Kırkık nüfusunun yüzde 79'una karşılık, kentler nüfusu yüzde 93'lük bir 'okur-yazar' oranına sahip bulunmaktadır.

Filipinler'in, Amerikan okul sistemini örnek alan, yoğun devlet gözetmeli bir okul sistemi vardır. Örgün eğitim sistemi; sermaye şirketi, sermaye-dışı şirket ve vakıf şirketi olarak kaydedilen, dinî veya dinî olmayan kuruluşları içine alır. Ülkede, kamuya ait veya özel, 33.000 kadar eğitim kuruluşu bulunmaktadır.

İspanya Tarafından Kurulan Kütüphaneler :

İspanyollar 1571'de Manila'ya yerleştiği zaman inşa edilen ilk yapılar arasında bir kilise ile Ogüstinyen keşişlerine ait bir manastır bulunuyordu. 1590'larda ise, Ogüstinyenlere ek olarak Fransisken, Cizvit ve Dominiken takatleri de yer tutmuştu. J. A. Robertson, dinî tarikatlerin o sırada, İspanyol sömürge yönetiminin başlıca hareket ettiricisi olan İncil öğretimine uygun büyüklük ve önemde gelişen kütüphanelerini zaten kurmuş buldukları gerçeğini belirtir. İspanya Kralı II. Filip ünlü bir kütüphane hayranı idi ve bu kütüphanelerin zenginleşmesine dikkate değer yardımlarda bulundu. Okul ve kolej (yüksek okul) kütüphaneleri de, eğitim dinî tarikatlerin elinde olduğu için, dinî nitelikte örgütlenmişti. Bilinen en eski kütüphane, ikisi de Dominiken papazı olan Manila Başpiskoposu peder Miguel de Benarides ile fray Diego de Sorita'dan kitap bağışları alınarak, 1610'da, Santo Tomas Üniversitesinde kuruldu. 1611'den sonra kurulan kütüphaneler 'kolej kütüphanesi' diye anılıyordu, fakat bunlar gerçekte orta düzeydeki okulların kütüphaneleri idi. Sebastian Hurtado de Corcuera tarafından kurulan ve daha sonra Manila'daki Colegio San Hose'ye bağlanmış olan Colegio de San Felipe de Austria'nın, haftanın iş günlerinde dörder saat açılan bir kütüphanesi vardı. Başka bir kolej kütüphanesi, yani Colegio San Ignacio'nunki, Murillo Velarde tarafından, "bütün bilgi dallarındaki kitaplarının sayısı ve seçkin niteliği ile adalarda eşsiz" olarak belirtilmiştir.

Manila, Cebu, Jero, Nueva Cacares ve Nueva Segovia'daki ilâhiyat okullarında da kütüphaneler kuruldu.

İspanya, XVIII. Yüzyılın sonuna doğru Filipinler'de dinî olmayan amaçlar için kütüphaneler kurmağa başlamıştı. 27 Ağustos 1870 tarihli bir Krallık Buyruğu, bir arşivci-kütüphanecinin yönetimindeki bir kütüphanenin bağlandığı Real Sociedad Economica de Amigos de Pais'i oluşturdu. 1846 tarihli bir

Krallık Buyruğu ile de, Filipinler'de üslenen İspanyol Silâhlı Kuvvetleri mensuplarının kullanılması için, Biblioteca Militar de Manila kuruldu. XIX. Yüzyılın ortalarına doğru İspanya, Filipinlilerin gizli kalmış milliyetçilik duygusunun farkına vardı; akıllı ve ölçülü bir hareketle, bir tekdirden çok teşvik siyaseti oluşturdu. Temelde bir Filipinler Millî Kütüphanesi olan Museo-Biblioteca de Filipinas'ın kurulması için, 12 Ağustos 1887 tarihli Krallık buyruğu sağlandı. Fakat kütüphane, gerçekte, Buyruğun yürürlüğe girişinden dört yıl sonra, 1891'de kuruldu. 18 yıl İspanya'da kalan ve edebiyat ile iktisada ilgi duyduğu ile tanınan Pedro A. Paterno buna müdür olarak atandı. Bu zât, 1894 yılının ortalarında geldi. Müdür olarak gerçekleştirdiği ilk proje, ilk sayısı 15 Ocak 1895'te çıkarılan aylık Boletin'in yayınlanması oldu.

Filipinler Kütüphaneciliğine Amerikan Katkısı :

Amerikan işgalinden önce de kütüphaneler bulunmakla birlikte, Filipinler'de kütüphaneciliğin Amerikalılarla başlamış olduğu söylenebilir. 13 Ağustos 1898'deki Manila Koyu Savaşından hemen üç hafta sonra Manila'daki okullar yeniden açıldı ve yenileri kuruldu. ABD Filipinler Komisyonu'nun, ülkede bir halk eğitimi sistemi kurulmasını sağlayacak Öğretim Dairesi'ni oluşturan 74 sayılı kanunu 21 Ocak 1901'de kabul edildi. İngilizce öğretimin ortamı durumuna getirildiği için, bu dildeki kitaplardan oluşan sınıf koleksiyonları öğretim işinde gerekli bir araç oldu. Bu koleksiyonlar, eğlendirici ve müracaat kullanımı için olmaktan çok, ek okuma materyalleri niteliğinde idiler ve bugünün merkezi kütüphane koleksiyonları gibi düzenlenmemişlerdi. Yine de, bunların Amerikalılarca Filipinler'de kurulan ilk kütüphaneler olduğu söylenebilir.

1900'da, Manila'da, American Circulating Library Association (Amerikan İğretiverme Kütüphanesi Derneği) adında bir dernek, müdürü olarak da hizmet eden Mrs. Charles R. Greenleaf'in girişimi ile kuruldu. Mrs. Greenleaf, Manila'da üslenen ordu subaylarının eşlerinden ve Birleşik Amerika'daki kişi ve kuruluşlardan kitap ve para yardımı diledi. Derneğin amacı, "Manila'nın sürekli veya geçici bütün; veya, her ırk ve milliyetten sakinleri için bir öğretim kaynağı ve yararlı eğlenme ortamı yaratmak ve takımda boyunca yerleşmiş bulunan askerî ve deniz kuvvetlerinin subay ve kişileri arasında yararlı bilgi ve edebî eğlenceyi yaymak" idi. Hizmeti sürdürmek için; evde okumak üzere kitap iğreti alan okuyuculardan, aylık elli sentavo (centavo) ve yıllık beş peso'luk bir abone ücreti alınıyordu. Üye olmayanların okuma salonunu serbestçe kullanmasına izin verilmiyordu.

Halk Kütüphanesi Kavramı :

Amerikan İğretiverme Kütüphanesi bir abone kütüphanesi olduğu ve 1914'e kadar öyle devam ettiği için, gerçekleştirdiği iğretiverme hizmetinin bütün halka kütüphane kolaylığı sağlanması amacına yönelik olduğu sanılmamalıdır. Ve, halk kütüphanelerinin, ister abone veya isterse kurum kütüphanesi, vb. olsun, özel kütüphanelerden gelişmiş olduğu Birleşik Amerika'da olduğu gibi; Amerikan İğretiverme Kütüphanesi, onbin ciltlik kitap koleksiyonu ile, 1901'de Filipinler Hükümetine devredildi. Bağışın hükümetçe kabulüne ilişkin esaslar,

şimdiki Millî Kütüphane'ye ait halk kütüphanesi işlevinin ilk kanunî temelini oluşturan ve ülkede halk kütüphanesi hareketinin başlangıcını belirten A.B.D. Filipin Komisyonunun 96 sayılı kanunda yer aldı.

Filipinlere hizmet için tasarlanmış bir halk kütüphanesi olarak, bu kütüphanenin kuruluşu, vaktinden önce girilmiş bir hareketti. İngilizceye tümüyle aşına bulunmayan Filipinlilere bu dildeki eğlendirme ve bilgi kitaplarıyla hizmet sunma denemesi ile Kütüphane, misyonunda başarısızlığa uğradı. 1407 sayılı kanun ile Kütüphane, 1905'de, Eğitim Bürosu'nun, müdürün gözetleme ve denetlemesi altında bulunan basit bir şubesi durumuna getirildi. Yönetimin Mütevelli Kurulu'ndan Eğitim Bürosu Müdürü'ne geçmesi, kütüphane işlevinin Büro'nun yükümlülük alanı içine alınmasına sebep oldu. Kütüphane, yalnızca Büro görevlilerinin değil, hemen öğrenim görmüş öğretmenler sağlanması mümkün olmadığından, sık sık okullarda Amerikan askerlerinden öğretmenlik yapmalarının istenildiği alanlarda, öğretmenlerin de laboratuvarı oldu. Müdür David P. Barrows'un girişimi ile, Museo Biblioteka de Filipinas'ın koleksiyonu, Millî Kütüphane Filipin kitapları koleksiyonunun çekirdeğini oluşturdu. Mr. Barrows, İspanyol kitapları satın alarak, koleksiyonu daha çok zenginleştirdi.

Millî Kütüphane :

Filipin Asamblesi, 3 Haziran 1908'de, bütün hükümet daireleri koleksiyonlarının birleştirilerek Filipin Halk Kütüphanesi'nin oluşturulmasını sağlayan 1849 sayılı kanunu kabul etti. Bu kanunun 2'nci bölümü, o sırada hükümet dairelerinin elinde bulunan Filipinlerle ve tarihi ile ilgili bütün belgelerin ve başka metaryallerin Filipin Halk Kütüphanesi'ne devredilmesini sağladı. Bu özel tedbir, bir millî kütüphane koleksiyonunu oluşturmanın unsurlarına sahipti. Kurulması öngörülen kütüphane, yalnızca, hükümetçe finanse edilmesi bakımından "halk kütüphanesi" idi. Bununla birlikte, kanun asla yürürlük kazanamadı.

1909'da Millî Kütüphane'nin temel ayrılığını oluşturucu kimi hükümler getiren 1935 sayılı kanun çıkarıldı. Filipin Kütüphanesi "Filipin adalarının tarihine veya Filipin halkına ilişkin, her çeşit ve sınıftan bütün kitap, evrak, belge ve süreli yayınları sağlayacak ve saklayacak"tı. Kanunun 4'ncü bölümü, Filipin Kütüphanesi Kütüphane Kurulu'nu "söz konusu kütüphanenin ve okuma salonlarının böyle kuşlanımlar ve bütün zamanlarda halkın özel kurallar altında kullanması için açılması"na özel bir özen göstermekle yükümlendirdi.

4 Şubat 1916'da, 2572 sayılı kanun ile adı Filipin Kütüphane ve Müzesine çevrilerek Genel Öğretim Sekreteri'nin idari denetleme ve gözetlemesi altına alındı. Filipin Kütüphanesi, Yürütme Bürosunun Arşivler, Patentler, Yayımlar hakları ve Markalar Bölümü ve Filipin Asamblesi'nin Hukuk ve Kütüphane Bölümü, tek kuruluş oluşturmak üzere birleştirildi. Gabriel A. Bernardo, Filipin Kütüphane ve Müzesi'nin; kurduğu depo (iğreti) şube kütüphaneleri, Hukukî Araştırmalar Bürosu aracılığı ile verilen müracaat hizmeti, (yerli ve yabancı hükümet belgelerinin korunaklılığını sürdüren) hükümet arşivleri ve Filipin koleksiyonunun zenginliği ile millî bir karakter kazandığı kanaatindedir.

18 Aralık 1916'da, temelde hükümetin hızlandırılmış Filipinleştirilmesi amacı ile çıkarılan Jones Kanunu'nun kabul edilmesinin bir sonucu olarak Kütüphane, Genel Öğretim Dairesi Amerikalıların elinde kalmakta devam ettiği için, Adalet Bakanının idari gözetlemesine geçirildi. 1928'de adı "Millî Kütüphane"ye çevrildi ve "Filipinler Milli Müzesi"ni kuran 3477 sayılı kanunun kabulü ile müze işlevini bıraktı. Ayrıca, Millî Kütüphane Filipinler Yasama Meclisi'nin idari denetlemesi altına girdi. Kütüphane daha sonra, 23 Ağustos 1936'da yeniden Genel Öğretim Dairesinin idari denetlemesi altına alındı; şimdi de bu durumunu sürdürüyor.

Hükümetin 1947'deki yeniden düzenlenmesi sırasında Millî Kütüphane'nin adı, 94 sayılı Yönetim Buyruğu uyarınca Halk Kütüphaneleri Bürosu'na çevrildi. Patentlere ve markalara ilişkin işlevleri Patent bürosuna aktarıldı. Nihayet 1964'de 3873 sayılı Cumhuriyet Kanunu, Halk Kütüphaneleri Bürosu adını "Millî Kütüphane"ye dönüştürdü.

Millî Kütüphane iki önemli işlevi yerine getirir. Bir millî kütüphanenin işlevi ve bir halk kütüphanesinin işlevi. Millî Kütüphane olarak kütüphane, Filipinlere ve Filipin halkına ilişkin belgelerin ve basılı meteryallerin her zaman erişilebilir olduğu bilgin atelyesi olarak görünür. Bu işlevi yüklenmek için, 1935 sayılı kanunun 2'nci bölümü "Filipin adalarının hükümetine ve bu hükümetin herhangi bir bakanlık, daire veya alt bölümüne bağlı her tür ve karakterdeki bütün kütüphanelerin, bu kanunun birinci maddesi ile oluşturulan, aşağıda belirtilecek olan Kütüphane Kurulu'nun genel yönetimi altında birleştirileceği ortaklaşa "Filipin Kütüphanesi" olarak bilineceği'ni belirtmiştir. Yazık ki, Theodoro M. Kalaw dışında hiç bir kütüphane müdürü, bütün hükümet daireleri kütüphanelerini Millî Kütüphane'nin gözetlemesi altına alma yolunda bir çaba göstermemiştir. Severino I. Velasco, böylesine basiretli bir yasama ürününün tümüyle uygulanmış olması halinde, yapı düzenlemesi dünyanın kışkırttığı çeken bir millî kütüphanenin kurulması ile sonuçlanmış olacağına inanıyordu. Kütüphane, materyal sağlamanın, hattâ sınırlı ödenekler ile, sistemleştirilmesini mümkün kılacaktı. Kanunla getirilen bir toplu katalog meselesi, şimdi karşı karşıya olduğu ciddi duruma karşı gelmiş bulunmayacaktı. Bilgisayar uygulanması ile, **Philippine National Bibliography** (Filipin Millî Bibliyografyası)'nin yayınlanması 1974'ten beri büyük ölçüde kolaylaşmıştır. Ülkenin entellektüel kaynakların envanterine ilişkin planlar çizim masasındadır.

Halk Kütüphanesi :

Millî Kütüphane'nin halk kütüphanesi işlevinin 1901'den 1941'e kadar çok ihmal edildiği söylenebilir. 1951'e kadar, Millî Kütüphane halk kütüphanesi işlevini İğretiverme, Belediye ve Yayma bölümleri aracılığı ile yerine getirmek zorunda idi. Bununla birlikte, Manila Şehir Kütüphanelerinin kurulması ile, İğretiverme bölümü 1955'te dağıtıldı. Manila dışında bir kütüphane kurma yolunda ilk girişim, Albay ilinde bir İğretiverme Kütüphanesi kurulmasına yetki veren 1175 sayılı kanunun kabulü ile 21 Haziran 1904'te yapıldı. Kanunun işletilmesi için ödenek sağlanamadığından, bu girişim gerçekleşemedi. Filipinlerde Manila şehrinin dışındaki ilk halk kütüphanesi hizmeti, Filipin Kütüphanesinin Baguio'ya görevlilerinin bir bölümünü ve 1.000 kadar kitap gönder-

mesi üzerine, Mart 1910'da başladı. Yaz tatilinde kitapları Manila'ya geri getirilirdi. Baguio Şube Kütüphanesi, çok uzun yıllar muntazam bir şube olmadı. Iloilo İli Kütüphanesi, ülkedeki ilk muntazam il kütüphanesi olma ayrıcalığına sahiptir. II. Dünya Harbinin çıkışından hemen önce, bütün Filipinlerde 18 il ve şehir kütüphanesi bulunmakta idi. 1979'da ise, Millî Kütüphane-nin gözetlemesi altında 36 il ve 31 şehir kütüphanesi vardır.

1945'te Ek ve Gezici Kütüphaneler Bölümü kuruldu. Bunu 1947'de Bele-diye Kütüphaneleri Bölümünün kurulması izledi. 1949'da, beş yılda 1.000 be-lediye kütüphanesi kurulmasını öngören 411 sayılı Cumhuriyet Kanunu çıkarıldı. Kanun, yasa koyucunun sonraki yıllara ilişkin gerekli ödeneği ayırmakta gösterdiği ihmal yüzünden, tam olarak uygulanamadı. 1979'da, kanunun çıkı-şından önce bulunanlar da dahil, 291 belediye kütüphanesi bulunmaktadır.

İl, şehir, belediye ve 'barrio' kütüphanelerinin düzenleme ve sürdürülme-sini öngören politika, Ek ve Belediye Kütüphaneleri Bölümlerinin kurulmasın-dan itibaren Millî Kütüphaneye izlenen uygulamaları geliştirdi. İlk koleksiyon, gerekli kütüphane formları ve koleksiyonun teknik işlemleri Millî Kütüphaneye sağlanırken, kütüphane yapıları, görevli aylıkları ve süreli yayınların abone ücretleri ilgili yersel yönetim birimince sağlanır. Millî Kütüphane'ce il, şehir, belediye ve barrio kütüphanelerine dağıtılan kitaplar, şubeler arasında dolaş-tırıldıkları için, sözü edilen kütüphanelerin sürekli koleksiyonları değildir. Sürekli koleksiyon kısmını, yalnızca kendi ödenekleri ile satın alınan veya bağ-ışlanan kitaplar oluşturur.

Barrio kütüphanelerinin oluşturulması kütüphane kolaylıklarının kırkık alanlara yayılmasına ilişkin Millî Kütüphane politikasının bir parçası olma-makla birlikte, 'barrio'lar kütüphane hizmetine giripbilirler. Barrio liselerinin bulunduğu illerde daha çok barrio kütüphanesi kuruluyor. 1979'da 56 barrio kütüphanesi vardı.

Devlet yardımının kırkık alanların gelişmesine yönelik büyük atılımı ile, bu alanlarda okuma merkezleri filizlendi. Her hükümet çalışanından 1977'den beri istenen iki hafta süreli taşra hizmeti, barrio'larda çok amaçlı merkezler meydana getirilmesi ile sonuçlanmıştır. Bu merkezler, belirlenen günlerde, bir klinik, bir toplantı yeri veya bir okuma merkezi olarak kullanılır.

Hükümetin bölgeleşme politikası ve yersel yönetim yapısının güçlenmesi ile, belki, Millî Kütüphane'nin halk kütüphanesi işlevini bırakması ve onu ilgili bölge veya yerin yönetimine bırakması zamanı gelmiştir. Bundan sonra Millî Kütüphane kendisini yersel lehçelerde kitaplar geliştirmeye verecektir. Şimdi, başlıca lehçelerden veya Filipince olmayan bağışlanmış kitaplar, sergi-lenmeye —çoğu zaman okumaktan çok bakımağa— yarayan özel parçalar oluyorlar. Kütüphanenin desteklenmesi ile, ilgili toplum, onun büyüme ve ge-lişmesine tam bir özen gösterecektir.

Manila Şehir Kütüphaneleri :

Amerikan İğretiverme Kütüphanesinin kuruluşundan beri, Manila şehri, kütüphane hizmetlerinin başlıca yararlanıcısı olmuştur. Bundan dolayı Manila

halkı, 1901'den Şehir Meclisince bir Kütüphaneler Müfetişliğine bağlı olarak kendi kütüphane sistemini kurmak üzere 2982 sayılı kararnamenin kabul edildiği 1946 yılına kadar, Milli Kütüphane'nin sağladığı imkânlardan yararlandı. Fakat 1929'da bile Manila şehri, Milli Kütüphane'nin Manila İş Şubesi (şimdi Santa Kruz Şubesi), Tondo Şubesi, Paco Şubesi (şimdi Manila-Sacramento Dostluk Kütüphanesi) ve Sampoloc Şubesi adlarındaki dört Manila şubesinin kurulması için ödenekle sağlamıştı. Bugün Manila'nın değişik semtlerine yerleşmiş 17 şube kütüphanesi bulunmaktadır.

**IFLA Journal, VI, 2 (1980), 81-91. ss.'den
çeviren : Necmeddin SEFERCİOĞLU**